

това друго Аз, което в изключителни мигове се явява на субекта („то беше моята душа пред мен“; „душата / представа в сетен час пред зора поразен“). И осъзнавайки семантичната протечност на символиката *душа*, Яворов се опитва да я „закове“ чрез строга дефиниция („робиня суеверна на безверен ум“ – „Среднощен вихър“, 1908), чрез блестящо определение, на което бихме могли да се доверим, ако през същата година, в рамките на същия цикъл („Зимни нощи“), *душата* не бе категорично насподобена и с признаците на похищаващия *animitis* – озлобена, жестока, алчуща, хладна („Молитва“), – които могат да се възприемат като сублимация на казаното преди това през 1906–7 г. в „Далеко си“ („Душата алчуща ридасе“), а още по-рано са дефинирани в „Надолу, все надолу“ („Душата ми пияна, хищник настървен...“, 1906). При толкова разноречиви, дори полемизиращи помежду си характеристики най-лесно е да стигнем до заключението, че у двойствения Яворов и *душата* е с амбивалентни проявления и същност (тяхна еманация е стихотворението „Две души“), че тя е „символ, раздвоен по силата на своята полярност“ и – уповавайки се на Бодлер – да смятаме за съвсем естествен и закономерен факта, че *душите* у Яворов могат да бъдат *вярващи* („Поблизо до заход“) и *болни* („В часа на синята мъгла“) и че в творби като „Наяве и насън“ и „Аз сам не съм“, създадени през 1906 г., вярата и болестното декадентско самоопиянение сполучливо са синтезирани и онагледени от вертикалния пространствен модел *страшни висини – ефирни глъбини*.

Нарекохме подобно заключение най-лесно за достигане, тъй като – опирайки се предимно на контрастно разполовения семантичен модел на Яворовата поезия – то би могло да подведе и семантично неуловимата *душа* под неговия знак и да елементаризира сложната ѝ същност. Вече изтъкнахме, че за самия поет представлява проблем да дефинира *душата*, че в усилията да стори това, той или стига до ефектната, но все пак алегоризация (а не символизиране!) – *пияна, хищник настървен* –